

סיכומי הדינים העולים ממסקנת הגמרא בדף היומי

בבא קמא דף מ' למסקנא

דף מ' ע"א

הסיכום של ע"א כולל את
הדינים העולים עד אמצע ע"ב שור האצטדין

א. שור שהרג את האדם, הבעלים משלמים כופר לכפרה. לתנא קמא משלם דמי שויו של הנהרג. ולרבי ישמעאל בנו של ריב"ב משלם דמי שויו של המזיק, שנאמר זנתן פדיון נפשו'.

ב. שור של יתומים שהרג אדם, אין אפוטרופוס משלם כופר, שיתומים אין צריכים כפרה.

ג. שור של שני שותפין שהרג אדם, נסתפקו בגמרא איך ישלמו, כי אם כל אחד ישלם כופר שלם, התורה אמרה כופר אחד ולא שנים, ואם כל אחד ישלם חצי, התורה אמרה כופר שלם ולא חצי כופר.

ד. חייבי ערכין ממשכנים אותם, שאינם באים לכפרה, וחוששים שמא יהיו אותם. אבל חייבי חטאות ואשמות אין ממשכנים אותם, שהם באים לכפר על חטא, ואין לחשוש שמא ישהנו. חייבי כופר, נסתפקו בגמרא אם אין ממשכנים אותם לפי שבא לכפרה, או שממשכנים אותם, משום שאינו חמור על האדם, שמשלם אותו לחבירו ולא לגבוה, או משום שהוא בעצמו לא חטא, ורק ממונו הזיק.

ה. השואל מחבירו שור בחזקת תם, ונמצא מועד, אם לא הכיר בו השואל שהוא נגחן, בעלים משלמים ושואל פטור, שאומר לו שור שאלתי ולא 'ארי'. ואם הכיר בו השואל שהוא נגחן, ותפסו בית דין את השור, הבעלים משלמין חצי נזק והשואל חצי נזק. ואין הבעלים יכולים לומר שהיה מבריחו לאגם, שבין כך היה משלם מן העליה. וגם אם אין

סיכומי הדינים העולים ממשקנת הגמרא בדף היומי

לו נכסים, השואל מתחייב לניזק מכח הדין של רבי נתן. ואם לא תפסוהו בית דין, השואל פטור, שיאמר אילו היה תם הייתי מודה ונפטר, וגם לסובר 'פלגא נזקא ממונא' הייתי מבריחו לאגם.

ו. וי"א שרשות השואל משנה את דינו, ולפיכך גם אם היה מועד אצל בעלים, כשנכנס בבית השואל חוזר לתמותו ואינו משלם אלא חצי נזק. וי"א שרשות שואל אינו משנה (גם לסובר רשות משנה), כי כל מקום שהולך שם בעליו עליו.

ז. ואם הועד השור בבית השואל, והחזירו לבעלים, י"א שנשאר מועד, ששינוי הרשות אינו משנה את דינו. י"א שחזר לתמותו כי רשות משנה. וי"א שחזר לתמותו גם לסובר שרשות אינה משנה, שאין ביד השואל לייעד את שורו של הבעלים.

דף מ' ע"ב

א. שור הרובע והנרבע, בין באונס ובין ברצון נהרג. שור הנוגח והרג אדם, ברצון נהרג, ובאונס אינו נהרג, וכמו ששנינו ש'שור האצטדין' אינו חייב מיתה, שנאמר 'כי יגח' ולא שיגיחוהו.

ב. שור הרובע, והנרבע, והנעבד (שהשתחו לו), והמוקצה (שייחדו לע"ז), והנוגח ברצון, פסול למזבח. שור הנוגח לאונסו (שור האצטדין) לרב כשר למזבח. ולשמואל פסול, שהרי נעבד בו עבירה.

ג. שור הנוגח והרג אדם, בעליו משלמים כופר. שור הרובע ולא הרג, אע"פ שמחמתו הרגו את האשה שבא עליה בבית דין, הבעלים פטורים מכופר. ואם הרג את האשה ברביעה, לאב"י משלם כופר, כרגל שחייב בכופר. ולרבא פטור, שאין חיוב כופר אלא בקרן שכוונתו להזיק.

אומץ יקר!

דווח לנו על תיקון טעות, שגיאת כתיב, הערה, או כל תגובה אחרת, בכחובת: 7600235@gmail.com. אין לעשות שימוש מסחרי בסיכום זה או בחלק ממנו. ניתן להפיץ/להדפיס את הגיליון בשלימותו וכצורתו וללא תמורה.

להצטרפות שלחו דואר לכתובת: 7600234@etrog.net.il